

B2-páholy

Ha a téma az utcán hever – akkor hajléktalan. Milyen jó vicc is lehetne ez, és mégis milyen kesernyésen olvasom én magam is szájalmas élcelődésemet. Hogy juthat ilyen egy normális ember eszébe? Ezzel viccelődni? A helyzetet azonban menti valami. Ha az ember nem viccnek szánja. Különösen télen nem vicc a rongykupacok, szétrohadó paplanok, kartondobozok elképzeltetlen rendetlensége alatt meleget kereső embereket látva. És – szinte mind alszik. Amelyiknek szerencséje van, annak társa is van, és ha a társában van még melegség – és ez megint milyen jó vicc is lehetne egyesek számára, vicc a vicc hátán... –, akkor az hozzá tud járulni a hulladékrongyok adta kevéske meleghez.

De miért alszanak ezek mind? Medvék, hogy át tudják aludni a telet (lám, megint egy poénra hegyezhető mondatocska, csillagszórózik a keserű elme), és majd az első nap bágyadt sugara kimozdítja őket ebből a téli dermedtségből? Nyilván nem. A legkézenfekvőbb választ minden második, a látványon nem elkomorodó, -szomorodó, -gondolkodó vagy felháborodó ember azonnal rávágja: mert részegek.

Amiben persze, lehet igazság is, és annak csak a főntebbi Mindentudó a megmondhatója, hogy hány százalékban. Ha őszinték akarunk lenni, az egy is sok, és a száz is lehet kevés. Kizárt, hogy ezek az emberek nem fáznak akkor, amikor alszanak. Nem több vagy vastagabb a rongyhalmaz fölöttük, nem ad több meleget a papundeklidobozból földre eszkábált ágy alattuk, nem rázkódik kevésbé testük, és nem rázza őket kisebb intenzitással a láz.

Talán, míg alszanak, addig a világ nem rázza őket, addig a társadalom közönyös, közömbös, legtöbbször rosszindulatú méricskélése nem alázza tovább a föld alá-fele őket. Az ember melegségre vágyik, de ezeknek a téli rongykupacoknak sem a tél, sem az átázott paplan, sem a mellettük elhaladó embertársuk nem ad, kínál, sugall, fröccsint melegséget.

A bajban, bánatban lévő emberek nagy része igyekszik minél többet aludni. Leginkább két okból. Amíg alszik, addig nem a bajával törődik, nem a saját gyötrelmével és gyötrettetésével. A másik ok, hogy mihamarabb jusson el a másnapba, ami már egy másik nap. Semmit sem fog változtatni sem a sorsán, sem a belső vérzésein, de egy nappal közelebb kerül vagy a halálhoz, vagy a baj, gond, bánat túléléséhez. Vagy azok gyengülnek meg benne, vagy ő gyengül végképp hozzájuk.

Földön heverő témáink tehát minden napon a legkevesebbet használt tudattal és semmi ébrenléttel akarnak túllenni, minél kevesebbet gondolva a reménytelenségre, megundorodottságukra, kívülre rekesztettségükre, hulladék- és fölösleglétükre. Nem lesz jobb a holnap, de legalább akkor már nem ma lesz. Mert a ma rossz, ahogy van. A holnap úgy lesz rossz, ahogy lesz, de ma még nem az. És ez még csak nem is a túlélés logikája. Nem is csak az életé. Csak a rongykupacoké, a behavazott kidobott paplanoké, az egykor élet felé indult, életből kivetődött véglényeké. Vég-lényeké. Lényeké, akiknek már csak a vég az egyetlen birtokuk. *S mérik a téli éjszakát. Mint birtokát a tulajdonosa.*

Zalán Tibor